

Розділ перший

Це я.

Ні, я не величезне чудовисько.

Я під величезним чудовиськом. Я той хлопець,
що лежить на спині, поряд із геть розтощеною битою.
Я той прекрасний юнак, якого от-от зжеруть.

Сорок два дні тому я був звичайним тринадцятирічним підлітком на ім'я Джек Салліван. Моє життя було нудним, а в нецікавому містечку Вейкфілд нічого не відбувалося. Я не був *ані* героєм, *ані* крутим хлопцем, і точно *не* бився з гігантськими монстрами.

Ба, тільки подивіться на мене зараз! Тепер я відбиваюся від здорової потвори на даху супермаркету CVS. Отаке-от божевільне життя.

Та де там! *Увесь світ* просто збожеволів. Гляньте на розбиті вікна. Гляньте на ліани, які обплутали будинок, ніби в джунглях. Це все ненормально.

А я? Ну, я ніколи не був нормальним. Я завжди був *інакшим*, не таким, як усі. Розумієте, я сирота. Я мандрував усією країною — мешкав у різних будин-

ках з різними сім'ями. Аж доки в грудні не оселився в цьому маленькому містечку.

Але всі ці переїзди зробили мене сильним, крутим і впевненим хлопцем, якому довіряють таємниці навіть дівчата. Переїзди зробили мене **ДЖЕКОМ САЛІВАНОМ**.

От *трясця!*

ОБЕРЕЖНО, МОНСТР АТАКУЄ!!!

Жах!

Мою голову ледь не розтрощив здоровенний кулак того монстра.

Я зараз на даху супермаркету, бо мені потрібен набір для ремонту окулярів. Це такий невеликий комплект інструментів, який часто купують батьки, коли окуляри зламалися. Я знаю, що це жалюгідна річ, однак у мене є рація, і наразі вона розтрощена. Щоб її відремонтувати, мені треба знайти дуже-дуже-дуже маленьку викрутку. А саме така маленька викрутка є в наборі для ремонту окулярів.

Взагалі я мав швиденько і без жодних перешкод дістатися супермаркету. Але є одна річ, яку я вже добре

второпав про життя після Монстр-Апокаліпсиса: ніщо не відбувається швиденько і без перешкод.

Це чудовисько одне з найбільш неприємних, лютих і жахливих створінь, яких я зустрічав досі. Воно просто...

ТОРОХ!

Жах! Монстр трощить своїми великими кулаками дах, що не витримує і вкривається тріщинами, ніби тоненький лід. Під ногами все трясеться. Я зашпортуюсь і падаю на свою кістяву дупу. Так, годі вже бути боксерською грушею для монстра. Годі! Розумієте, я вже досить довго слугував боксерською грушею для всього світу.

Не дуже весело, повірте.

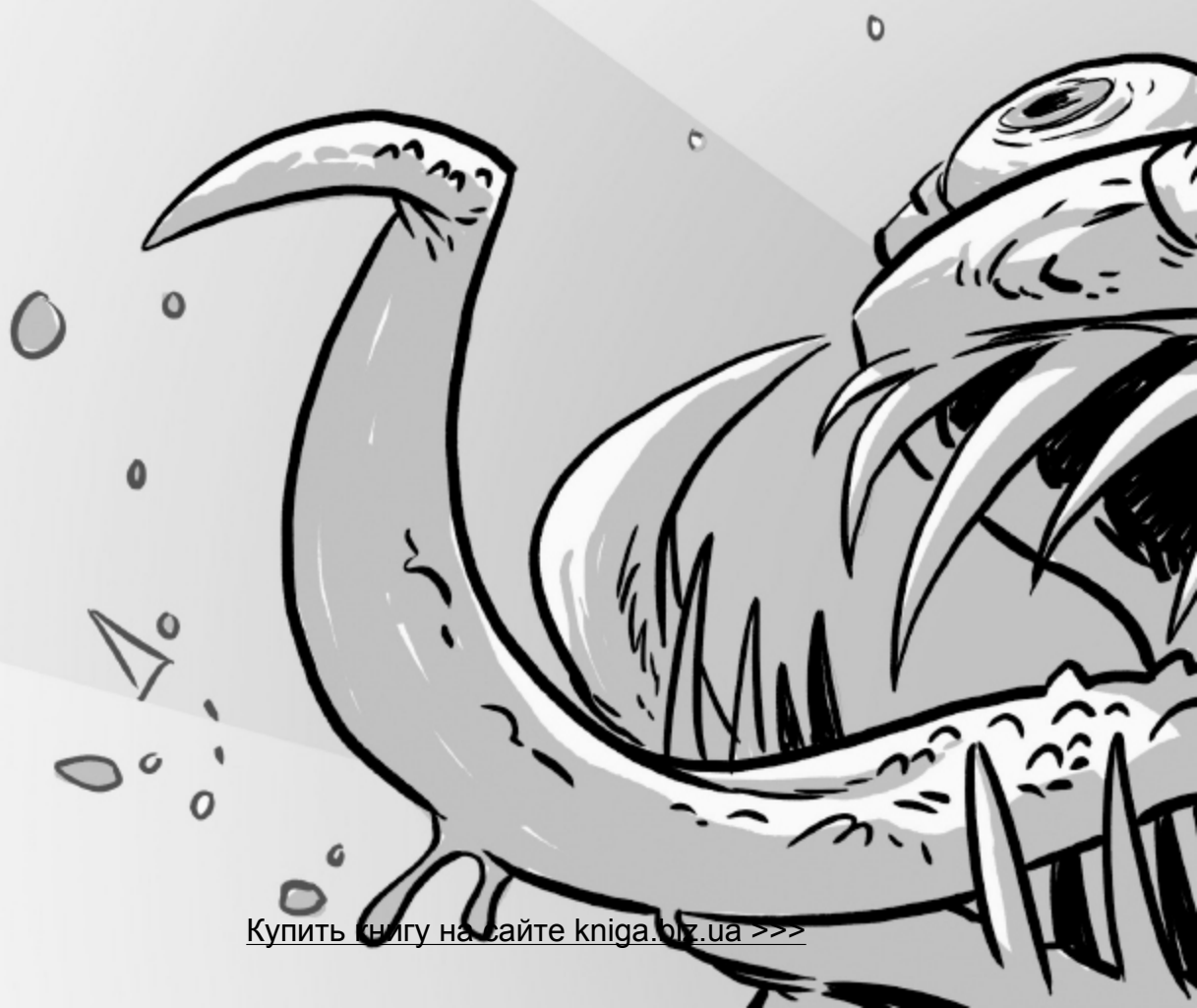
Тому я буду боротися.

Я підводжуся.

Обтрушуюсь.

Беру до рук свою биту. Стискаю не дуже сильно, але й не надто розслабляю руку. Беру саме так, як навчають у Малій лізі бейсболу.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

СМЕРТЕЛЬНИЙ ДВОБІЙ!

**ХТО
ПЕРЕМОЖЕ?!**

От тільки я не збираюся відбивати якийсь нещасний кручений м'яч... Я збираюся прикінчити монстра.

Ну, взагалі-то, перемагає монстр. Велетенська рука чудовиська хапає мене просто у повітрі. Порівняно з його лапищем, я наче маленький наперсток.

Я намагаюся міцно тримати свою биту (я називаю її «Луїсвільський різак»), але сильна хватка чудовиська не дає мені поворухнутися. Монстр підносить мене до своєї страшної морди. Густа слина, більше схожа на слиз, стікає з його губ. Він оглядає мене з голови до п'ят, а його широкі ніздрі роздуваються, коли він вдихає мій запах. Я почуваюсь, як та білявка з фільму «Кінг-Конг». От тільки сумніваюся, що я подобаюся цій тварюці, що вона хоче мене обійняти...

Монстр ще раз принохується до мене. Від його видихів у мене розвівається волосся. Я відвертаюся, бо мене зараз знудить від його подиху. Агов, подаруйте хтось йому зубну щітку!

За ці сорок два дні я вже бачив не одного страшного монстра. Але такого зустрів уперше. Раніше жоден із них не роздивлявся мене, не нюхав і отак не вивчав.

І жоден не здавався таким *жахливо тямущим*. Нутром чую, якимось шостим чуттям, що цей монстр на всі 100 % значно ПІРШИЙ за абсолютне ЗЛО.

Мені здалося, що монстр усміхнувся. Але це, швидше, був зловісний вишкір, в якому ніби читалося: «Я тобі не звичайний монстр-людодід. Я потворна мерзота, не-

осяжне зло. І отримаю насолоду, знищивши таку нікчому, як ти».

Чудовисько видає моторошний звук, від якого мороз проходить поза шкірою. Воно розкриває свою пащу, повну брудних зубів, між якими застрягли шматки плоті. Я починаю брикатися і звиватися. Розуміючи, що мене от-от зжеруть, я, врешті, КУСАЮ його. Мої зуби впиваються в шкіру монстра. Я відчуваю, як він послаблює хватку. Цього досить, щоб схопити руків'я свого «різкака», вирвати биту і...

Я гупаю битою по дебелому черепу монстра, аж поки він не починає ревити — його рик скидається на БЛА-АРГ!!! — цієї миті монстр розкриває долоню і...

О-ой...

Я падаю крізь діру в даху просто всередину супер-маркету...

